

positie gedragen door een schijn van macht en die in de allereerste plaats voor de bourgeoisie werkelijke betekenis heeft, omdat zij die macht gebruiken kan, daar waar zij haar nodig heeft n.l. om de verscherping der klasstegenstellingen onder den invloed der Russische revolutie te breken, door het uitbuiten der schijntegenstellingen harer eigen klasse. Wat onze leiders denken te kunnen doen, dat heeft tenslotte alleen de bourgeoisie in haar macht en dat zal zij op het juiste oogenblik, tot schade van het internationale proletariaat, ten uitvoer brengen.

Meten met tweeërlei maten.

(W.J.S.) In den Haag hebben een aantal uitgetreden leden der geschorschte Afdeling der S. D. P., een groep gevormd. Hoewel de Afdeling officieel nog bestaat, totdat ze door het Congres is geroijeerd, treedt genoemde groep zelfstandig op. Zij houdt o. a. openbare vergaderingen. In Rotterdam is eveneens een groep leden der partij, die zich met het beleid der Afdelings-meerderheid niet kan vereenigen. Ook zij vormen een afzonderlijke club.

Zoodra echter deze groep tracht een openbare vergadering te houden, komt er een motie, die de niet in het meerderheids-reel iopende partijgenooten tot de orde roept. De poging tot misdrijf werd dus reeds gestraft. Wij mogen derhalve, nu een der Amsterdamsche groepen werkelijk een openbare vergadering heeft gehouden, minstens een krasse motie van de Amsterdamsche meerderheid verwachten.

Of zoude Wijnkoop en zijn volgelingen voor dit soort ketterij minder gevoelen, dan van Ravesteijn en zijn trawanten? Zeker is het, dat Rotterdam in deze dingen uitmunt, behalve als het tegen de getrouwen zoude moeten gaan. Een voorbeeld van dat meten met tweeërlei maten willen wij hier nog geven. Bij een vroeger alhier bestaan hebbende „Bildungs Verein“, waren p.g. aangesloten. Een hunner, Hammer, was eenigen tijd Voorzitter. Zoodra die „Verein“ Van der Goes voor zich liet optreden, stond de Afdeling „Rotterdam“ met een motie van afkeuring klaar. Echter, van de Afdeling „Rotterdam“ der Ned. Vereeniging van Spoor- en Tram-personeel, zijn eveneens partijgenooten lid. Een hunner was zelfs Voorzitter tot voor korten tijd. Voor die Vakvereeniging traden herhaaldelijk S. D. A. Pers op, doch de Ravesteijnianen moeten het eerste blijk van afkeuring daarvan nog geven. Die gewezen Voorzitter is steeds een ernstige candidaat voor het lidmaatschap van den Raad bovendien.

Regeering en Parlement.

(W.J.S.) De eerste wedren in de parlementaire arena is slechts in schijn door de S.D.A.P.'ers gewonnen. Zij slaagden er weliswaar in de revolutionaire fractie bij de interpellaties op den tweeden rang te plaatsen, doch werden niettemin voortgedreven, door de vrees, dat de fractie-Wijnkoop de leiding der debatten zoude nemen. Of deze daartoe in staat zoude zijn geweest is een vraag, die wij laten rusten. Evenwel, reeds nu is gebleken, dat de parlementaire positie van Wijnkoop c.s., door het in de oppositie gaan der S.D.A.P., niet gemakkelijker is geworden. Troelstra c.s., doen wat zij kunnen om de revolutionaire gangmakers te diskwalificeeren. Het is dus de revolutionaire kamerclub niet geraden over ijs van één nacht te gaan.

Nu vermeenen wij, dat Van Ravesteijn, bij zijn vraag: „Is de Minister van Buitenland-

sche Zaken bereid, alle maatregelen te treffen, opdat zoo spoedig mogelijk invoer uit Amerika mogelijk wordt“, niet op vasten bodem stond. Ieder kamerlid had die vraag kunnen stellen. Het succes zijner motie, die met nagenoeg algemeene stemmen werd aangenomen, bewijst meer dan voldoende, dat hier van revolutionaire eischen niet gesproken kan worden. Erkend moet echter worden, dat de veranderde omstandigheden, de „pro-Duitsche“ winstmakers kijken nu er weinig of niets meer te verdienen valt, ook naar den anderen kant, hun invloed hebben laten gelden.

Doch juist daarom had de eisch van invoer uit Amerika niet los gemaakt mogen worden van de door Amerika eventueel geëischte vergoedingen. Vast had moeten komen te staan, hoever de Nederlandsche regeering, indien er tegenprestaties door Amerika werden geëischt — en niemand is zoo naïf zulks niet te verwachten — zoude kunnen gaan, naar het oordeel der revolutionairen. De behandeling van Griekenland door de Geassocieerden, noopt de arbeidersbeweging, die nog altijd tegen elken oorlog is, tot waakzaamheid.

De interpellatie-Schaper stelde deze kwesties opnieuw aan de orde. De heeren van de arbeiderspartij trachten nog altijd hun volgelingen met woorden tevreeden te stellen. De eischen van Wijnkoop: in de eerste plaats de verschaffing van witbrood in voldoende hoeveelheden, staan schitterend tegenover gescharrel der S.D.A.P. Het relletje tegen Wijnkoop moest dan ook dienst doen om de aandacht der arbeiders af te leiden van zijn goede eischen, in het belang van de levensmiddelenvoorziening. Dat die eischen niet kunnen worden doorgezet is geen reden, ze niet te stellen.

Evenwel, dat het niet aangaat, zoo als Wijnkoop deed, de kwestie der Nederlandsche vergoedingen te negeren, bewijst de houding van Koltheke, die als ruilobject schepen wilde beschikbaar stellen. Inderdaad voor Amerika een begeerterwaardig betaalmiddel. Doch alleen een Ententegezind man als Koltheke kan over het hoofd zien, dat daardoor aan de Geassocieerden krachtige hulp zoude worden verleend. En als Duitschland inderdaad niet meer behoefte te wordeu gevreesd, heeft de andere partij onze schepen niet zoo hard meer nodig.

Hoe wij de eischen van Wijnkoop dus ook toejuichen, de verwezelijking zien wij slechts als gevolg van doodgewone handelsvereenkomsten, die zullen moeten wachten tot de capitulatie van Duitschland.

Of er dus, nu de arbeiders blijven berusten in hun stelselmatische uithongering, redenen waren, om de voedselvoorziening op de vluchtige wijze, waarop dat is geschied, in het parlement aan de orde te stellen, wagen wij te betwijfelen. Wij vermeenen, dat de revolutionaire critiek niet met overhaasting gepaard moet gaan, zelfs al zien de revolutionair gezinde arbeiders, die voor daden niet te vinden zijn, reikhalzend naar de parlementaire spiegelgevechten uit.

De aanval van Duys op Wijnkoop zouden wij gevoelig kunnen passeeren, als van weinig betekenis voor de arbeidersbeweging, ware het niet dat één punt opheldering behoeft. Het is inderdaad „gelogen“, dat Wijnkoop de politie te hulp heeft geroepen, om Kretz uit het jaarcongres 1917 te verwijderen. De politie verscheen in de zaal, waarop Wijnkoop, van de bestuurs-tafel op de politie toeliep en, wijzende op Kretz, zeide, „die meneer moet er uit“. Zoo, en niet anders heeft deze zaak zich toegedragen.

Drie opvattingen.

(C. O.) De overeenkomst tusschen S. D. A. P. en S. D. P. ligt voor een groot deel daarin, dat bij beide organisaties het intellect de tatiek aangeeft; waarbij Troelstra, als regel, voornamelijk de georganiseerde massa als stille, Wijnkoop de deels ongeorganiseerde massa als levende kracht gebruikt.

De overeenkomst tusschen S. D. P. en hare oppositie ligt in de overtuiging, dat het optreden der massa's alleenige voorwaarde tot sociale vooruitgang uitmaakt; waarbij de Tribune in tegenstelling tot de Internationale de onzelfstandigheid van het proletariaat tot basis neemt.

S. D. A. P., zoowel als S. D. P. toonen daarmede geen vertrouwen te bezitten in de toekomst van het arbeidende volk, dat alleen door eigen zelfstandigen strijd en inzicht aan de macht moet komen in en door de Sociale Revolutie.

De Arbeiderspartij verschuift de eindstrijd der arbeiders naar een later tijdperk, inmiddels vermeenend de positie van het georganiseerde proletariaat, door verhooging van den welstandsgrens, beter voor te bereiden tot de groote omwenteling; maar die daardoor voorbijziet zich vaster te nestelen in de vertakkingen van den modern imperialistischen staat en tegelijk de afstand tot het niet georganiseerde deel vergroot met noodzakelijk daaruit voortspruitende klassescheiding.

De juistheid van deze gevaren bij de strijdende arbeiders er ingehamerd te hebben, is de groote verdienste van de S. D. P. geweest. Haar fout, het eenmaal ingenomen standpunt niet consequent door te voeren. De persoonlijke kritiek van de drie Tribune redacteuren voor en na Deventer heeft zich slechts kunnen ontwikkelen tot een persoonlijke politiek; de ontwikkeling tot een politiek der organisaties heeft men vanuit leiderskringen tegen gehouden, uit vrees dat deze zou ingaan tegen hun inzichten, die voor de eenig juiste werden gehouden.

Hierin teekent zich het niet vertrouwen in de toekomst van het proletariaat af! Hetzelfde arbeidende volk, dat de drager van de nieuwe cultuur moet worden!

Wanneer men zich een oogenblik indenkt, welke rol de schepers van den arbeid tot opbouw van de nieuwe maatschappij zullen hebben te vervullen, dan springt direct de noodzakelijkheid van zelfstandigheid voor het proletariaat naar voren en wat is nu practischer dan daar direct in de klasse organisaties een begin van ontwikkeling mee te maken.

Denkt men zich de situatie steeds aan den leiband v. Ravesteijn-Wijnkoop?

Toename van inzicht en wil tot den strijd is een groeiproces, dat meer kwaad dan goed gedaan wordt door de tot daad aanhittende provocaties van Wijnkoop, die louter op de suggestie van den sterken man berusten. Lenin behoort inderdaad tot dezulken, maar zijn macht berust op de klassedictatuur; die van den hollandschen Bolsjewiek-bij-uitnemendheid op de deutsche knokploeg en Amstel 85; is dus van persoonlijk kaliber en als zoodanig uit den tijd eener zwakke beweging.

Hoe grooter zelfstandigheid thans reeds tot ontwikkeling komt, des te minder, kans wordt beloopt op een herhaling van de toestanden in Rusland, waar het geweld een zoo overwegende rol moet spelen; al wordt toegegeven, dat de machtsverhoudingen niet toelaten steeds volrijpe vruchten te plukken. Die vallen alleen parlementariers als J. E. W. Duys in den schoot

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesiajnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 11

:: 9 Nov. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: De Internationale toestand; Buitenland; Van verre en van nabij; Regeering en Parlement; Congres R. S. C.; Russische terreur;

De internationale toestand.

(N. R.) De overwinningen van het Duitse imperialisme der jaren 1916 en 1917 veroorzaakten de tusschenkomst van de sterkste van z'n concurrenten, van het geweldige kapitalisme der Vereenigde Staten. De Amerikaansche trusts die hun ontwikkeling te danken hebben aan de uitgebreidheid van het grondgebied en aan de Europeesche emigranten vreesden, dat, indien het Duitse kapitalisme de economische hulpbronnen van gansch Europa en Centraal-Azië in handen zou hebben, de razende vaart van het Amerikaanschen kapitaal zou worden overtroffen. Zij besloten zich in den oorlog te mengen. Terwijl Duitschland de balans der overwinningen van 1915 en '16 opmaakte, werkten de mijnen en fabrieken in de Vereenigde Staten met volle kracht; een Amerikaansch leger ontstond, een nieuw mechanisme van geweld en verwoesting kwam ter wereld. En de beenderen van het Duitse kapitalisme kraakten. Zij kraakten niet alleen door de kracht van den jongen Amerikaanschen reus, die het slagveld betrad, maar ook doordat de krachten van het Duitse volk, dat vier jaar lang van het eene front naar het andere heen en weer werd gesmeten, uitgeput en niet meer instaat waren een nieuwen tegenstander te weerstaan. Het nieuwe Duitse offensief eindigde met een échec. Daar het Duitse imperialisme de macht om in het Westen te overwinnen niet meer bezat, besloot het de veroveringen daar op te geven, verder verdedigend op te treden en het Anglo-Amerikaansche kapitaal te noopen te vergeefs z'n krachten te verspillen.

Duitschland rekende er op dat de Entente, indien zij overtuigd werd van de onmogelijkheid eener overwinning, haarden ganschen buit in het Oosten zou laten. Ware het Duitse imperialisme hierin geslaagd, dan zou het als overwinnaar uit de worsteling zijn gekomen, want het zou dan hebben kunnen beschikken over het graan van de Oekraïne, de petroleum van Bakoe, de katoen van Turkestan, het zou een reusachtig exploitatie-terrein te zijner beschikking hebben gehad. Maar het slaagde niet. En wel voornamelijk door dezelfde factoren die het Duitse imperialisme de overwinning in het Oosten hadden doen behalen. Rusland was geslagen doordat de Russische boerenmassa's die niet uit de fabrieken kwamen, niet in staat waren de geweldige slagen van den stoomhamer van het Duitse kapitalistische militarisme te ondergaan. Met gebroken zenuwen verlieten zij de loopgraven. Maar de legers van de Duitse bondgenooten in het Zuid-Oosten, de Turksche en Bulgaarsche legers bestonden uit dezelfde boerenmassa's, die evenmin in staat waren de hamerslagen van den kapitalistischen oorlog

te verdragen. Steeds meer gedesorganiseerd eindigden zij met de vlucht te nemen. De Bulgaarsche catastrofe, de Turksche débacle worden in de berichten der Duitse correspondenten beschreven op een wijze die volkomen gelijk op de ineenstorting der Russische legers. Het Zuid-Oostelijk front van Duitschland is uiteen gevallen. En het Westelijk front zal ook ineenstorten, niet slechts onder de slagen van de versche Anglo-Amerikaansche horden, maar ook wijl de hoop op overwinning is verdwenen. Toen het Duitse imperialisme in den roes van de overwinning z'n arbeiders naar voren dreef, durfden deze zich niet te verzetten, durfden zij zelfs niet rusten, zij marcheerden steeds voorwaarts, verzamelden hun laatste laatste krachten zooals de onverbiddelijke overwinnaar het beval. Zij werden verplicht andere volken de vrede op te leggen en te onderwerpen aan den wil van het Duitse kapitaal. Maar het klaarblijkelijke verlies van den oorlog, dat het vertrouwen in de overwinning der Duitse bourgeoisie heeft gedood, veroorzaakte een politieke crisis in Duitschland; ontruikte aan het ministerie van buitenland-sche zaken, den Kühlmann van Brest-Litowsk, die erkende niet meer in de overwinning te gelooven. De desorganisatie in het binnenland, het broodsgedreue, vernielden de levende kracht van het leger, verlamde den weerstand en de Duitse massa's, slachtoffers van het imperialisme, die nog niet hnn wapens tegen de onderdrukkers durfden verheffen, en niet meer in staat waren zich tot de verdediging van het imperialisme op te richten.

Het Duitse imperialisme heeft den oorlog verloren, het Anglo-Amerikaansche imperialisme triomfeert; minister Balfour profeteert zijn „wee de overwonnenen“ de onafhankelijkheid van „gansch“ Polen, de teruggaaf van Elzas-Lotharingen aan Frankrijk betekent de verbroekeling van Duitschland. De onafhankelijkheid van Bohemen, het verkrijgen door Servië van Zuid-Oostenrijk betekent de verdeling van Oostenrijk.

Het program van het Amerikaansche kapitaal is een program ter vernietiging van het Europeesche kapitalisme opdat de Amerikaansche trust het z'n voorwaarden kan dikteeren. Zelfs indien het Duitse imperialisme er nog in zou slagen z'n onafhankelijkheid te verdedigen, dan is toch z'n streven om tegenover de Anglo-Amerikaansche trust een Midden-Europeesche te stellen voor altijd vernietigd. Midden-Europa wordt geen citadel van het kapitalisme. Maar zal het Anglo-Amerikaansche kapitaal er tenslotte niet in slagen de Europeesche arbeidersmassa's tot blanke slaven te maken? Wij zijn volkomen overtuigd dat dit niet het geval zal zijn.

De dageraad der proletarische Revolutie.

Het Duitse imperialisme kan niet zonder meer z'n plaats aan het Anglo-Amerikaansche afstaan. Zijn val lokt een beweging van de volksmassa's uit, in de eerste plaats in Duitschland en Oostenrijk. De Duitse en Oostenrijksche arbeiders zullen vragen waar-

om zij in den oorlog gingen, zij zullen hun verliezen berekenen, zij zullen vragen wie de kosten van den oorlog betalen zal, wie de verminkten, de weduwen en wezen zal voeden. Het geslagen Oostenrijksch-Duitsch imperialisme zal niet in staat zijn de massa's te bevredigen. Indien het tracht den oorlog voort te zetten, dan komt er een opstand van het gedemoraliseerde leger. Als het zich over geeft, dan krijgt het de beweging van de werkeloze arbeiders. De proletarische revolutie in Oostenrijk en Duitschland lokt onvermijdelijk de revolutie uit in het uitgeputte Frankrijk en Italië. Het is zeer waarschijnlijk, dat het Amerikaansche kapitaal, dat nog stevig op z'n voeten staat en het Engelsche, dat minder geleden heeft dan dat van het vasteland, de Europeesche arbeiders-revolutie zullen trachten te verstikken. Het is mogelijk, dat zij op het laatste oogenblik aan het verpletterde kapitalisme een zeker rabat op de betalingsnota zullen toestaan, in dank voor verleende hulp tegen de triomfeerende proletarische revolutie in Rusland.

Misschien staan wij aan de vooravond van de omzetting der imperialistische fronten in die van de revolutie en de contra-revolutie, maar in elk geval zullen de berekeningen van het kapitalisme verkeerd uitkomen.

Wij staan aan den vooravond van de proletarische revolutie in Europa. Het Russische proletariaat, dat voor is gegaan, dat gedurende z'n heerschappij van een jaar een revolutionair leger heeft weten te scheppen en te organiseren, bevindt zich op het oogenblik onder de dreiging van een groot gevaar. Nadat het z'n legers, gericht tegen Duitschland, vrij heeft gemaakt, zal het Anglo-Amerikaansche en Japansche kapitaal z'n druk tegen de eerste haard der Europeesche revolutie vermeerderen. Het kan het Duitse kapitaal koopen om z'n laatste krachten tegen de Revolutie te werpen. Met het oog op dit gevaar heeft de Russische Sovjet-Republiek door middel van het Centrale Uitvoerend Comité het Russische proletariaat onder de wapens geroepen. Er wordt geen offensief voorbereid tegen het Duitse kapitaal, want wij zijn er van overtuigd, dat de Duitse proletariërs zelf tot dit doel zullen komen, de Russische Republiek staat slechts gereed zich te verdedigen tegen een aanval op de zelfde wijze als zij zich verdedigt tegen den aanval van het geallieerde kapitaal. Maar haar verdediging houdt niet op aan de grenzen van het Rusland van Brest-Litowsk. De Russische Federatieve Socialistische Sovjet-Republiek, de voorhoede van de wereld-revolutie, neemt onder haar verdediging elke revolutie, het doet er niet toe in welk land. Wanneer de Duitse proletariërs overwinnen en zij zouden bedreigd worden door de bandieten van het Anglo-Amerikaansche kapitaal, dan zullen de Russische proletariërs hen te hulp komen. KARL RADEK

Buitenland.

De toestand in Europa.

(W.A.H.) Gode zij dank, roepen de Duitsche machthebbers, wij hebben een „onbloedige

revolutie" gemaakt, — dank zij „het gezonde menschenverstand van het deutsche volk" — Wij zullen zeker goed doen dit revolutionair maakwerk van deze bourgeoisie eens nuchter te beschouwen.

Tot groote ergernis natuurlijk van de S.D.A.P.ers is het Bolsjewistisch element in elk land waar het vraagstuk van den vrede het proletariaat naar voren dringt de groote factor van revolutionaire betekenis. Het duidelijkst zien we dat in Oostenrijk-Hongarije. Alle scheidingen, die de bourgeoisie thans moet voltrekken in nationaal opzicht, kunnen niet beletten, dat de fundamentele klassescheiding tusschen bourgeoisie en proletariaat door het vormen van revolutionaire arbeiders- en soldatenraden zich hoe langer hoe scherper uitsprekt.

Erg zonderling doet het ons aan wanneer thans na ruim vier jaren bloedregiem, naar kapitalistisch model, diezelfde kapitalisten en bourgeoisiekechtes, in eens zoo begeesterd te zien door hun idee een „onbloedige revolutie" gemaakt te hebben.

De huichelachtige geest der bourgeoisie spreekt daaruit reeds voldoende en als arbeiders moeten we ook hier het wantrouwen in de daden van deze bourgeoisie blijven uitspreken. Wat toch is feitelijk in Europa veranderd?

Geven de imperialisten het op, voor hun belangen als heerschende klasse te vechten? Wat doet Duitschland als het de militaire dictatuur verlaat en diplomatiek-parlementaire wegen inslaat?

Inderdaad ziet Duitschland geen kans om zijn speciale verder strekkende imperialistische idealen te verwezenlijken. Maar in geen enkel opzicht hebben de deutsche imperialisten het verdedigen van de klassebevoorrechte positie der bourgeoisie daarmee ook maar op eenigerlei wijze afgeschut. Integendeel, heftiger dan ooit klampt deze bourgeoisie, evenals alle andere bourgeoisieën, in de kapitalistische wereld na het opgeven van hare speciale imperialistische roofplannen, zich vast aan de verdediging van hare bevoorrechte en overheersende klassepositie.

En de deutsche bourgeoisie die thans de teugels tracht in hadden te houden, weet drommels goed waarom zij op deze wijze zich toch nog ten slotte dienstbaar kan maken tegenover de andere bourgeoisieën. Een „rustige bourgeoisestaat" tegenover Rusland te hebben in Duitschland, is voor de Entente in letterlijken zin goud waard. Dit weet de deutsche bourgeoisie en daarom tracht zij op alle mogelijke wijzen het revolutionaire verzet van de arbeiders in Duitschland door diplomatiek-parlementair spel te fnuiken.

De wereldoorlog heeft in den streng militairistischen zin van het woord afgedaan. Het karakter van den wereldoorlog is door den vorm veranderd. Voor de arbeidersklasse nog gevaarlijker, omdat het den schijn heeft minder bloedig te zijn en waarop dan ook de deutsche bourgeoisie nu reeds met de haar eigen parvenu-trots wijst.

Dit minder bloedige karakter is evenwel niets dan schijn. In werkelijkheid is het gevaar, dat de revolutionaire arbeidersklasse haar verzet met den dood zal moeten boeten, nog veel meer toegenomen sinds de onmacht der heerschende klasse, om van produktie ten dienste van de groote volksmassa's door produktieve arbeid te leiden, gebreken is en zij in de plaats daarvan het behoud van haar bevoorrechte klassepositie in ieder geval tot de fundamentele hoofdzak van hare politieke doeleinden maakt.

Zoo is dan deze vormverandering van dezen wereldoorlog in het licht der proletarische klasseworsteling gezien, een verscherping van de innerlijke klassetegenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat. Overal vertoonen zich de tekenen, dat

het leger in zijn klassedeelen uiteenvalt, dat de arbeiders-soldaten ten slotte alleen nog kunnen handelen, wanneer zij door hun eigen proletarisch klassebelang worden gedreven. Geen enkele andere macht is in staat hen nog verder tot dooden aan te zetten.

De sociale saamhoorigheid, de klasse-solidariteit, die als laatste fundamentele kracht overblijft en moest overblijven, omdat alle suggestieve middelen van de leidende bourgeoisie falen, deze klassesaamhoorigheid is het nu die b.v. in Oostenrijk de soldaten naar hun organisatorisch middel tot verweer heeft doen grijpen, n.l. de revolutionaire arbeiders- en soldatenraden.

Duitschland en Oostenrijk-Hongarije demonstreeren op deze wijze het gevaar voor het bolsjewistisch element aan de Entente en aan Amerika. Tevens zet deze Duitsche en oostenrijksche bourgeoisie haar beste beentje voor op diplomatiek-parlementair terrein om de arbeidersmassa te lijmen. Elke orde die thans de heerschende klasse in Duitschland en Oostenrijk kan dienen om haar bevoorrechte klassepositie te handhaven, wil zij met alle liefde aan deze positie verbonden, importeerden.

De Revolutie van het proletariaat begint daar waar de arbeidersklasse op revolutionaire wijze verhandelt, dat de bourgeoisie hare belangen, onverschillig welke vormen deze aanneemt, nog langer behartigt.

Niet alleen de imperialistische belangen waardoor de heerschende klasse haar klassebevoorrechtiging op de spits heeft gedreven moeten vernietigd worden, maar deze klassebevoorrechtiging zelve moet worden aangeast en door proletarische klasse-organisatie verdrongen worden. De massa's die van deze fundamentele revolutiegeest doortrokken zijn en wier gevoel in geen enkel opzicht wordt bevredigd door diplomatiek parlementair gepreveld van de bourgeoisie, treden in deze revolutionaire tijden als zelfstandige eenheden naar voren en vormen zoo de voorhoede van het revolutionaire proletariaat dat volkomen solidair wil handelen met de russische kameraden. En elk een die thans nog het bourgeoisie parlement mee helpt in stand houden door het te doen voorkomen alsof in dit stadium van de revolutie daar nog doelbewuste propaganda van uit kan gaan, is juist op weg om het aanzien van de bourgeoisie voor haar instellingen te verhoogen door mede te werken dat alle aandacht op dergelijke instituten wordt gericht. Moeite nog kosten spaart zich de deutsche bourgeoisie om de leiders der sociaal-democratie aan dit parlement te binden en alle aandacht van de arbeiders op dit instituut te vestigen opdat zij niet zullen bemerken hoe deze bourgeoisie in werkelijkheid bezig is daardoor de eenheid van hun klasse te breken. De soldaten die straks van de fronten komen en die door de opeenhooping van de ontuchtering en desillusies zich in revolutionaire organisaties gaan verbinden met de Russische kameraden zullen, indien het de bourgeoisie lukt de arbeidersklasse aan het diplomatiek parlement te binden, deze tegenover zich vinden in contra-revolutionaire organisaties geleid door de bourgeoisie en de sociaal-demokraten.

Waar de internationale positie van het parlement zich dus scherp in deze afteekent als de organisator van de contra-revolutionaire elementen onder opperbevel van Wilson en dus de absolutistische heerschappij van den enkeling als de keizer wordt omgezet in een absolutistische heerschappij van de heerschende klasse die tot behoud van hare bevoorrechte positie zich door de concentratie van de macht in het parlement wil staande houden, hebben de arbeiders in alle landen tot taak al hun krachten te concentreren op de organisatie van de massa buiten het parlement in revolutionaire klasse-organisaties die het vraagstuk van al

of niet meedoen aan parlementarisme als een afgedaan vraagstuk beschouwt.

Het spijt ons om de revolutionairen in ons hollandsch parlementje, maar de waarneming van de verschillende categorische groepsbelangtjes, zooals die van de sigarenmakers enz. moet hier wijken voor die van het internationaal proletarisch klassebelang. De volkspopulariteit die voorheen de parlementaire sociaal-democraten met deze waarneming van de verschillende groepsbelangtjes hebben verkregen is geen kracht die op dit oogenblik de revolutie dient maar die contra-revolutionair inwerkt, doordat zij de masa tracht te verdeelen en de aandacht leidt daaraan waar de bourgeoisie weet dat er altijd wel te schipperen valt.

Het optreden van de soldaten in het buitenland heeft de angst en de schrik onder de bourgeoisie wel doen toenemen en ook hier te lande is zij door de ontstemming onder de militairen juist door de buitenlandse gebeurtenissen minder dan ooit op haargemak. En als nu op dit moment Troelstra en Kruijt komen aandringen op demobilisatie dan mogen beiderlei bedoelingen die erachter zitten, tegenovergesteld schijnen, voor de bourgeoisie betekent het in dit stadium de ontwapening van soldaten die om de burgerlijke orde gevaarlijk zijn, gelijk dit het buitenland bewijst en onder welks invloed deze soldaten vrijmoediger in hun optreden worden.

Ontwapening van de gevaarlijke elementen onder de soldaten en de toestand van de res wat verbeteren, ziedaar hetgeen de sociaal-democraten in het hollandsche parlement de bourgeoisie aanraden ter ontcoming aan de formeel soldaten-opstanden en de onderdrukking der revolutie.

De rol die de burgerlijke parlementen in Duitschland en Oostenrijk op dit oogenblik vervullen n.l. de verscherping van de klassetegenstelling en door allerlei frases te bedekken, laat ons zien hoe dit instituut als vergaark van alle contra-revolutionaire elementen voor de bourgeoisie nog een laatste kans biedt om haar heerschende klassepositie te behouden. Als revolutionaire faktor van betekenis heeft het parlement volkomen afgedaan en is integendeel door de overgave van de met huid en haar aan de diplomatieke parlementarij verkochte sociaal-democratie tot een van de gevaarlijkste vijanden van de komende proletarische revolutie geworden. De verstarring der sociaal-demokratische partij organisaties in de tradities van het parlementarisme is de oorzaak dat b.v. lieden als Kautsky de zaak der russische kameraden afvallig zijn.

En ook de hollandsche revolutionairen in het hollandsche parlement staan voor de leus van meegaan met de tradities van het parlementarisme of zich stellen aan de zijde van de revolutie en de veranderende internationale betekenis van het parlement, zijn leidende rol als organisator van de contra-revolutionaire elementen te doorzien en dus geen deel uit te willen maken van een organisatie, die op dit oogenblik om de internationale belangen van het proletariaat zoo spoedig mogelijk uit den weg geruimd moet worden.

In dit tijdperk van revolutie is de hoofdzak de organisatie van het revolutionaire element. Binnen- en buitenlandse politiek zijn één geworden. Overal is de toestand deze, dat de klassescheidingen tusschen bourgeoisie en proletariaat scherper en scherper worden getrokken. De botsingen in het buitenland, waardoor ontstaan, doen hun invloed overal gelden. De geest van verzet neemt ook hier door de verscherpte klassetegenstelling aan omvang toe. De bevoorrechtiging der bourgeoisie in elk opzicht leidt de revolutionaire spanning in de juiste richting. Het proletariaat wordt parlementairloos. De klassedictatuur is voor hem de eenige weg naar de bevrijding.

Van Verre en van Nabij.

(v.R.) In *la nouvelle Internationale* het weekblad van onze Fransch-Zwitserse kameraden, lezen wij het volgende: Wij kregen van genoot René Delvoie uit naam van de Internationalisten uit Zeist en de geïnterneerden uit Harderwijk (Holland) het verzoek om onderstaand adres op te nemen.

„Naar aanleiding van de manoeuvres gericht tegen kameraad Henri Guilbeaux, stellen wij er prijs op, hem hier onze meest warme sympathie te betoonen. En wij geven hem de verzekering, dat, wat ook dolgeworden bourgeoisie, helaas ondersteund door zekere socialist, tegen hem mogen ondernemen, wij in ons hart des te grootere bewondering voor hem zullen koesteren en dat wij niet zullen ophouden hem deze te bewijzen. Kameraad Guilbeaux aan u ons denken en voelen, terwijl wij in afwachting zijn om daadwerkelijk te kunnen deelnemen aan uw prachtig werk, aan den socialen strijd voor de overwinning van ons dierbaar internationaal ideaal. Leve de internationale revolutionaire strijd!"

Aan den andere kant vernemen wij, dat de zaak van genoot Guilbeaux wordt uitgebuit door zekere Hollandsche anti-Zimmerwalders; zoo heeft b.v. in het revolutionair-marxistische orgaan „De Tribune" aan de hand van een tendencieus bericht in de burgerlijke pers en een kleine noot in de „Berliner Tagwacht" burger Wijnkoop een artikel ondertekend, dat hem niet tot eer strekt. Genoot Roland Holst zal hem hierop in „De Tribune" antwoorden; zij heeft reeds in de „Nieuwe Amsterdammer" van 14 Oktober de zaak helder uiteengezet en bovendien de Hollandsche vertaling gebracht van de resoluties die door de Internationale groep in Genève zijn aangenomen.

Het bestuur van de Socialistische Partij in Zwitserland heeft de commissie van onderzoek benoemd, die door Guilbeaux werd verlangd. Deze commissie zal spoedig bijeenkomen.

Ten slotte zij vermeld, dat de Socialistische Academie van Sociale Wetenschappen te Moscou Henri Guilbeaux als lid heeft benoemd.

En wij voegen er aan toe, dat voor de zooveelste maal de redactie van „de Tribune" voorbarig en lichtvaardig het streven van een internationaal communist verdacht maakte. Tegenover Zimmerwald—Kienthal schijnt genoot Wijnkoop nog altijd alles geoorloofd te vinden, ook het klakkeloos gebruik maken van de praatjes des heeren Graber, een Zwitsers pro-Entente Mensjewiek, die het relletje tegen Guilbeaux als wapen tegen de Zwitsersche communisten gebruikt.

Redacteur van Ravesteijn heeft het in „de Tribune" niet beter gemaakt. Naar aanleiding van het overnemen door de Federatie van Revolutionaire Socialist van een stukje uit „de Internationale" is hij eindelijk op z'n bekende buiten-parlementaire wijze tegen ons blad van leer getrokken.

Wij zullen maar niet op z'n fantasieën ingaan. Slechts dit: „de Internationale" is niet het orgaan van de welgedelgeboren bovengeteekende, deze is slechts een bescheiden medewerker en een nog meer bescheiden schenker van financiële steun. De geachte afgevaardigde is hieromtrent niet juist ingelicht; „de Internationale" is van en wordt gedragen door een 200-tal partijgenooten, die zich volkomen solidair voelen met de revolutionairen in Rusland, Duitschland, Frankrijk en Engeland. En anders dan bij „de Tribune" hebben deze partijgenooten volkomen zeggingschap over het orgaan. Zij zullen dan ook nimmer toelaten dat, zoals in het geval de Tribune-Guilbeaux het orgaan, door het botvieren van den particulieren wrok der redactoren, praktisch

diensten aan de contra-revolutie bewijst.

Een contra-revolutionair congres. Hoewel de sociale Revolutie in de Middenrijken zich dagelijks in sneller tempo uit het latente in het acute stadium verheft en weldra de golven van den socialen opstand tegen de grenzen van dit landje zullen klotsen, blijft het hier nog steeds betrekkelijk rustig. Wel vermeederen de tekenen dat ook hier de massa niet in berusting de uitbuiting zal blijven dragen; het verzet van de door het verwaten militarisme sarrensmoe gepeste soldatenmassa, geeft ons alle hoop, dat de groote tijd, waarop het leger voor onze zatte bourgeoisie onbetrouwbaar wordt, snel nadert. En niet alleen wij vermoeden wat komen gaat. De sociale patriotten zien de dag der afrekening naderen en de schrik is hen om het hart geslagen. De mobilisatieclubs van de S.D.A.P. trachten de geest van verzet te smoren, „het Volk" geeft de autoriteiten avond aan avond welgemeende raad voor het behoud der klassenheerschappij. De kleine S.D.A.P.-pers kettert in navolging van Keizersgracht 478 bezeten tegen het bolsjewisme. En thans komt de laatste groote poging. Een congres van S.D.A.P., N.V.V. en Bond van Koöperaties „om de houding te bepalen, die in dezen grooten strijd door het proletariaat moet worden ingenomen". De godsvrede-heeren, die vier jaar lang de uitplundering van het volk santonieerden en slechts voor den schijn zoo nu en dan met redevoeringen en adressen allertamst met woorden tegen het allergerste schermde, komen nu in hun doodsangst „den tijd bevroeten van thans als het oogenblik voor de gansche moderne arbeidersbeweging om den revolutionairen toestand in Europa ernstig onder de oogen te zien en omtrent de vragen waarvoor hij de strijdende arbeidersklasse plaatst haar houding te bepalen".

Deze dieventaal in gewoon Hollandsch overgezet, luidt: we zien in grooten nood het spook van Communisme naderen en we moeten nu voor de bourgeoisie en voor onze leidersgroep zien te redden wat er te redden valt.

Wij vertrouwen dat de Revolutionaire Comité's de 24e November de dag van de Contra-revolutie niet zonder meer zullen laten voorbijgaan, maar dat zij er in zullen slagen de massa in een schitterende demonstratie vóór het communisme tegen de bourgeoisie en haar krachten te vereenigen.

Vooroefening van de Witte Garde. Een bijzondere verslaggever van „het Volk" is met een stelletje op sensatie beluste patriotten o.w. de heeren Duijs en van den Tempel naar de slachting aan de grens vertrokken. Walgelijker snobbisme dan de beschrijving van deze tocht in „het Volk" van 4 November zal men moeilijk vinden. De heeren S.D.A.P.ers hebben om beurten de Deutsche en de Belgische linie bezocht, de elkaar vermoordende proletarijers onder de hoede van Hollandsch sabelvee „bekeken". De witte gardisten zijn er nog goed afgekomen. Hoer het individu van „het Volk" zijn grollen verkopen: „Men herkende de Duitschers aan hun lichte uniformen, de Belgen aan hun donkere. Het was een sluipen, opspringen en neervallen zonder rust. Herhaaldelijk flitsten de vuurstralen uit de loopden der geweren. Als de machinegeweren gingen blaffen en de kogels ook in onze richting zoemden, dan wierpen wij ons plat op den grond om ons te dekken. Zelfs Duijs werd er zoo nu en dan stil van, hoewel ik graag wil erkennen, dat hij elke pauze in de vuurakte gebruikte om een interruptie te plaatsen".

En dit slag „mensen" heeft nog altijd de leiding in de Nederlandsche arbeidersbeweging.

Regeering en Parlement.

(W.J.S.) Het levensmiddelen debat is eindelijk afgelopen, zonder ook maar de ge-

ringste verbetering in den jammerlijken toestand der hongerlijdende massa te hebben gebracht.

Hoewel de S.D.A.P. zich geducht inspande om de leiding te behouden, is haar dit slechts ten deele gelukt. Dit blijkt het best, als men de moties der beide concurrende partijen, de S.D.A.P. en de S.D.P. vergelijkt.

Nu er, in politiek opzicht aan een absoluut uitvoerverbod niet veel meer in den weg staat, durft de S.D.A.P. het nog niet rechtstreeks aan. De revolutionaire motie staat, wat dien eisch betreft, vooran. Wat niet wegneemt, dat, ook in economisch opzicht de eisch van het uitvoerverbod, veel van zijn waarde heeft verloren, daar er spoedig niet veel anders zal zijn uit te voeren, dan de op allerlei wijzen verduurzaamde groenten. Wanneer de reusachtige partijen van twijfelachtige kwaliteit, op de binnenlandsche markt zouden moeten worden geworpen, zal de groententeelders wel zoodanig de schrik om het hart slaan, dat een teeltplan overbodig wordt. En de graan-premiën, waarbij in dit debat over gezwegen is, heeft men dan evenmin noodig.

De eene partij eischt verhooging de andere minstens verdubbeling van het broodrantsoen. Het verschil ontgaat ons. Vooral om dat verbetering van de samenstelling van het brood, van minstens evengroot belang is, als vergroting van de hoeveelheid die verstrekt wordt.*)

Hiermede stappen wij van het levensmiddelen debat af.

Het verzet der fraktie Wijnkoop tegen het in geheim comité gaan der Kamer was uitstekend revolutionair werk. Dit is eveneens het geval met de redevoering van Van Ravesteijn bij de behandeling van het voorstel Troelstra in zake het Buitenlandsch Beleid.

De rij der sprekers inzake de Militaire aangelegenheden werd geopend door Kruijt, die het standpunt der Christen-Socialisten samenvatte in zijn conclusie: „breek heel den oorlogspopet af."

Wij voor ons achten den eisch der revolutionairen: algemeene Demobilisatie, in de tegenwoordige omstandigheden alleen op zijn Russisch in toepassing te brengen. De troepen naar huis zenden is niet meer voldoende, zij moeten, gewapend en georganiseerd als zij zijn, de macht in handen trachten te nemen. De eerste poging in die richting moet echter nog gedaan worden.

De Bond van Dienstplichtigen, noch de Heeren Troelstra en Ter Laan, wenschen ondanks al hun critiek, in die richting geen stap te zetten.

De interpellant Kruijt, Lid van de Revolutionaire Kamerfractie evenmin; alle hoop is dus gevestigd op zijn medeleden der fractie.

*) Het broodrantsoen is inmiddels verhoogd, doch in de slechte samenstelling is verbetering nog niet aangekondigd.

Het Sociaal Congres van het Rev. Soc. Comité.

(W. J. S.) Nieuws van betekenis heeft dit congres niet gebracht, hoewel het laatste behandelde punt, tegen den wil der leiders, interessante momenten heeft opgeleverd. Als het congres echter is gehouden met de bedoeling, de verslapte revolutionaire beweging nieuw leven in te blazen, dan kunnen wij voorhands de mislukking ervan constateeren. Terecht merkte Wijnkoop dan ook — voor de zooveelste maal — op, dat de arbeiders voor hun lotsverbetering moeten strijden. Doch, als dit congres in het teken van revolutionairen strijd had gestaan, dan had het de zooveel krachtiger eischen, die de resolutie „den Haag" boven de officieele liet hooren, ten sterkste ondersteund.

Voor punt 2 komt ons belangrijk, hoewel niet volledig voor.

Immers nu de concurrentie in den handel van noodzakelijkste levensbenodigdheden is opgeheven door de regeringsmaatregelen, heffen de handelaren, onder goedkeuring der regeering, een schatting van den verbruiker die voor arm en rijk, even hoog is. Het percentage van zijn inkomen, dat de proletariërs als vastgestelde winstmarge, aan den handel moet afstaan, is dan ook schrikbarend hoog.

Dat met den eisch: distributie van de voorhanden levensmiddelen door middel van de klasse-organisaties van het proletariaat, hetzelfde wordt beoogd, is mogelijk. Toch achten wij het duidelijk positie nemen tegen den handel dringend noodzakelijk. Nog stippen wij, in dit verband, aan, de waardevolle opmerking van Hoenders, dat de arbeiders geen enkelen waarborg hebben, dat het rantsoen verhoogd zal worden, als er hier meer levensmiddelen komen.

De door Lansink Jr. medegegeelde cijfers, waarmede overal de te werk gestelden worden afgescheept, zouden, indien zij goed worden begrepen, de onafhankelijke vakbeweging nopen den strijd tegen de uitbuiting door den handel, onmiddellijk met kracht ter hand te nemen.

De behandeling van het vierde punt, het Militaire vraagstuk en de demobilisatie door Kolthek riep een geduchte oppositie op, die den inleider echter niet van zijn stuk bracht. Hoe het echter te verklaren, dat de resolutie en haar toelichting, door denzelfden persoon opgesteld, zoo veel van elkaar verschillen, dat het Bestuur der S. D. P. Koltheks toelichting onvoorwaardelijk moest verloochenen?

MOTIE DEN HAAG.

Het congres, op 20 October 1918 te Rotterdam bijeen,

van meening dat door de huidige distributiemaatregelen de bevoorrechte en overheerschende positie der bourgeoisie niet wordt aangetast en dat de meest scherpe controle geen grondige d. w. z. principieele verbetering in het stelsel van distributie brengt,

constateert dat de bourgeoisie haar klassebevoorrechte positie achter talrijke frasen over scherpe controle en controle op de controle tracht te verdoezelen om daardoor gemakkelijker door deze schijn van sociale gelijkberechtiging de massa systematisch te doen uithongeren.

Het congres verder van meening dat onder deze kapitalistische verhoudingen een verhoging van de produktie aan levensmiddelen voor het proletariaat nog geen enkele waarborg biedt dat zijn deel inderdaad vermeerderd wordt,

gezien het feit dat de heerschende imperialistische bourgeoisie met elke voorraad levensmiddelen ten opzichte van de in- en uitvoer hare klassebelangen dient door onderhandelingen met het buitenland waarop niet de minste controle door de arbeidersklasse kan worden uitgeoefend,

is van oordeel dat geen grondige verbetering van organisatie en verdeling der levensmiddelen en doeltreffende verhoging der produktie mogelijk is dan door:

1°. een algeheele inventarisatie der levensmiddelen onder direkte controle en leiding der arbeidersorganisaties,

2°. de opheffing van elken handel in het openbaar en clandestien van levensmiddelen waardoor de klassebevoorrechte bourgeoisie het onmogelijk wordt gemaakt zich van levensmiddelen buiten de distributie te voorzien,

3°. alle produktie aan levensmiddelen direkt af te staan aan de arbeidersorganisaties en instelling van een distributie door de arbeidersorganisaties naar het beginsel van sociale gelijkberechtiging.

Het congres spreekt met het stellen van deze eischen als zijn meening uit dat het zich ervan bewust is, dat tegenover dit revolutionair streven der arbeidersklasse om te geraken tot vernietiging der klassebevoorrechtiging staat de internationale bevoorrechte en overheerschende klasse van imperialistische roovers, met uitzondering dus van de Russische republiek van arbeiders, soldaten en arme boeren.

Het congres besluit derhalve deze resolutie met een krachtigen oproep aan alle arbeiders om door de toepassing van en de propaganda voor de revolutionaire massastaking zijn volkomen solidariteit met deze Russische Sowjet Republiek uit te spreken.

De russische terreur.

Het geweld is de vroedmeester van iedere nieuwe maatschappelijke organisatie.
K. MARX.

I.

Wie rilt en heeft er niet bij het lezen van zooveel barbaarsche, Hunnenachtige wredeheden; van de Lenin-Trotsky-Zinoviev „bloedhonden“ (stijl Duys) regeringsdaden? Met cynische teugelloosheid viert de louter uit wraak en haat lust Bolsjewische Iwan I, II en III „Schreckensheerschaft“ hoogtij.

Uit iouter bloed-belustheid heeft Lenin als een herboren Peter I. (of misschien nog erger): Trotsky als een nieuw waanzinnige Paul I in Rusland een nieuw tijdperk van Dzhingis-Khan ingeluid.

Van zwart-zwart tot rose-rood, van de reptielen uit Wallstreet, als Haute finance uit Parijs en de wereldploetenpers van Northcliffe tot de pretentieuze beunhazen van „Het Volk“ ja zelfs de grootmeester van de mechanische langzaam-aan-dan-breekt-mijn-lintje-niet-taktiek, de Larense leiderparvenu bij uitnemendheid, de man van alles weetende, de in wezen aan Keizer Wilhelm-Ludendorff analoog heer Henri Polak heeft zijn voornamen banvloek over dat bloedregien uitgesproken.

Hij heeft zelfs een declaratie van de Oekraïnsche vakcentrale gepubliceerd. Onverdachte getuigenis; indien wij niet wisten dat deze vakcentrale van Oekraïnsche vakarbeiders nog kleiner was dan de meest lilliputterachtige achterhoeksche vakverenigingen; als wij bovendien niet wisten (wat deze heer, voor wien de bourgeoisie de grootste vriendin is, om den drommel goed weet) hoe dergelijke declaraties, moties enz. gemaakt worden. wij zouden er een argument in hebben gezien tegen de Bolsjewiki's.

Nu niet, en bovendien niet, omdat wij weten wie ze publiceert en omdat ze van iemand als Polak komt, die van nature een der gemeenste haters van iedere revolutionaire woeling van het proletariaat is, omdat hij van nature en van leefwijze een doods-vijand is van een revolutionair waagstuk voor het proletariaat, omdat. hij het te goed heeft om te wagen!

II

Ik zal eerstdaags over zeker te ontvangen benodigde gegevens beschikken, om een publieke afrekening te houden met het wetenschappelijk (?) literair schuim van de soc. dem. pers en hare trawanten.

Ik zal haar bewijzen, dat in gemeenschap met de Ententeroovers, zij bezig is de eerste proletarisch socialistische vesting te bespringen; uit hun overwegingen, dat een zegpraal van het Bolsjewisme aan de politieke slampampierij van 1e en 2e kamerleden een einde maakt; de Ententeroovers om hunne staatsschuldpapieren weer „echt“ te doen zijn.

Thans een vertaling van wat een zoo beproefde revolutionaire schrijfster als Klara Zetkin over de dictatuur van de Bolsjewiki's schrijft tegenover het Kautskiniaansch fatalisme:

De sterke vuist is het kenteeken van de Bolsjewieksche aktie. Dat is niet ideaal, maar onvermijdelijk, ja noodzakelijk. Zij botst tegen de democratische zeden, maar dient in werkelijkheid de ware belangen eener duurzame democratie. Zoo zij in Rusland socialistische werkelijkheid moet worden, dan kunnen de Bolsjewiki zich er niet aan onttrekken, in de strijd voor dit doel de meening en belangen van personen en groepjes op te offeren.

Zoo werkt de dialektiek van het leven, de geschiedenis. De democratie is van een tweeslachtige natuur, zij is middel en doel, maar ook doel van de geschiedkundige ontwikkeling zelve. Als doel van de historische ontwikkeling kan zij in botsing met zich zelf geraken, doordat zij als middel, reeds bij voorbaat en fatalistisch-dogmatisch wil zijn. Inbreuk en vermoording van de democratische grondbeginselen zijn klachten die men allerwege hoort over de regeering der Bolsjewiki's, sinds zij de macht hebben veroverd.

Inbreuk op de democratie, vanaf het uiteen-jagen der Konstituante tot de ontrentingen in de Sovjet-grondwet en de proclamatie van de massaterreur. Zeker, maar kan de revolutie in stand blijven om de blik alleen op de verwezenlijking van het socialisme gericht te houden, met onverkort en met puriteinsche levenszin vasthouden aan de reine grondbeginselen van de democratie. Dat is de beslissende vraag en daarop komt alles aan! De feiten en de omstandigheden waarin zich in Rusland dit proces voltrekt, ontkennen deze vraag pertinent.

Tot zoover een brok uit Zetkin's beschouwing, die „Der Kampf“ van 2 Nov. jl. geheel heeft gepubliceerd.

III.

Zonder te gewagen, van wat zoo een door en door politieke charlatan als Duys terug zou hebben, zou men zich toch willen afvragen:

Hoe zouden de officieelgezalfde Soc. Dem. zich aan democratie houden, indien hun morgen de regeermacht in handen viel, en alle contra-revolutionaire samen-zweers, benevens Anarchale vrijheidskool-verkoopters, mitsgaders een aantal Tribunisten bezig zouden zijn door allerlei listen en lagen die regeermacht aan te tasten en te ondermijnen?

Neen, zonder scherts. wat zou Polak als Minister van Justitie doen? Zou hij niet een Tolstojaansche lijdelijk verzet tirade komen overtuigen?

Wat doet Wibaut—Vliegen tegen de A'damsche proletariërs?

Ik zou Polak eens als regeerder in een Soc. Dem. regeering willen zien. ook zonder dat weten wij, dat iedere ezel op de bajonetten kan steunen; dat bij hem geen enkel democratisch principieel gewaarborgd zou zijn.

Begaan we een leugen met te zeggen van Henri Polak, die een superieure minachting voor minderheidsstromingen heeft, dat hij een der infaamste en sinistre onwaarheden uitspreekt als hij vóór de democratie tegen de Bolsjewiki's opkomt?

Voorloopig dit — hij en zijne kornuiten krijgen meer.

A. B. S.

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie. Rembrandtstraat 434.
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 12

:: 30 Nov. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

Inhoud: De revolutie in Duitsland; Het Congres van de S. D. P.; Produktie en Politiek.

De revolutie in Duitsland.

(B.L.) De omwenteling in Duitsland is nog slechts een paar weken oud. Zij bevindt zich nog in ontwikkeling, in wording. Een afgesloten tijdperk is er nog niet. Overal is men volgens de berichten nog in den eersten roes van de wittebroodsweken der revolutie. In Berlijn, in Hamburg in Bremen, in Düsseldorf doen zich teekenen voor, waaruit blijkt, dat men in de kringen der bewuste socialistische zusterrepubliek Rusland en de tendenzen die zich in de jonge republiek van arbeiders en soldaten voordoen.

Het middelpunt van alle discussies en het zich daaraan vastknoopend optreden is de vraag van de constituantie of alle macht in handen van de raden van arbeiders en soldaten.

De Scheidemanns zijn voor de constituantie of grondwetgevende vergadering, evenals Kautsky c. s.

De uiterste linkerzijde der Spartacusgroep niet, en zeker een deel der onafhankelijken ook niet. Het aarzelen en talmen van het voorloopig bewind, van de coalitie van meerderheidspartij en onafhankelijken roept de contra-revolutie te voorschijn. De oude partijen smelten samen, of nieuwe worden gevormd, die zich allen groepeeren om de constituantie en desniettemin bijeenroepingseisen.

Voor elk socialist moest o. i. de groepering van alle schakeeringen der bourgeoisie en middenstand om de constituantie voldoende zijn om te voelen waar hij staan moet. Alle macht aan de raden van arbeiders en soldaten!

**

Eigenaardig is de houding van het Ebert-Haase bewind tegenover de Russische Sowjet republiek. Rusland stuurt graan; de regeering weigert het. Rusland wenscht in relatie te treden met de Duitse republiek. Het voorloopig bewind wil het niet.

Het voorloopig bewind staat onder den hevigen druk van de wapenstilstandvoorwaarden der Entente, die tevens de levensmiddelenvoorziening van Duitsland moet beredderen. De voedselraad der geallieerden heeft nog steeds — op het oogenblik dat wij dit schrijven — niemand besloten. Deze raad moet eerst waarborgen hebben dat er ordelijke toestanden heerschen. Gaat de revolutie naar links, m. a. w. wordt zij bolsjewistisch dan zal de Entente niets leveren en kan Duitsland voor haar part verhoogen.

Gesteld tusschen de keuze van de Bolsjewistische zusterrepubliek Rusland en de geassocieerden, vertrouwt het Ebert-Haase bewind op de Entente en de Vereenigde

Staten, dus op de eenige reactionaire machten die nog in de wereld bestaan. Zij ziet alleen het „Duitsche Volk“ dat zij wil redden. Ebert-Haase vatten de Duitse revolutie op als een plaatselijke, als een Duitse kwestie.

Het socialisme van Haase, Ebert c. s. staat dus buiten de wereldpolitiek. Een socialisme wat buiten de wereldpolitiek staat is thans onmogelijk, is reactionair.

De weigering om met de Sowjet-Republiek samen te gaan is de fout, het hoofdverraad van het voorloopig bewind te Berlijn.

Is het diplomatie — maar dat is het niet — dan zijn de Entente diplomaten gladder dan Haase en Kautsky en komen ze er toch niet tusschen uit.

De Duitse regeering van het oogenblik gesteld voor de keuze tusschen een coalitie met de Bolschewiki of een bukken voor de Entente, de reactie, kiest het laatste.

Zou men niet bukken dan zou dit oorlog kunnen beteekenen.

Maar zeker is dit niet, zelfs niet in het minst.

Maar Haase en Ebert rekenen buiten de waard. Gaat de revolutie naar links dan zal de Entente in de eerste plaats Duitsland uithongeren en toch Duitsland het ontwapende of voor een kwart gewapende Duitsland den oorlog aandoen, zie Rusland.

Deze kwestie is dus niet te ontwijken of reactie d. i. een Burgerlijke Republiek met staatsbedrijven en parlementaire vormen en afhankelijk van het Engelsch-Amerikaansch wereldkapitaal weggeborgen in een volkerenbond of doorzetting van de revolutie verbonden aan Rusland.

Maar zooals steeds de slechte leiders doen, zij verbergen iets voor de arbeiders.

Waarheid en verraad zijn tegenstellingen, leugen en valsche taktiek één.

**

Het is vermakelijk om de houding van de Tribune waar te nemen, de luidjes die vóór de overwinning van Engeland en Amerika waren. Vooral in betrekking tot de Duitse revolutie.

Vergelijke men de redaktie van ruim een jaar geleden ten opzichte van het voorloopig bewind van Kerensky, en het bewind van Haase dan is de tegenstelling opvallend.

De redactie zeide in Juni 1917 (nam in de redaktionele kolommen op) onder het bewind van Kerensky:

„Daarom dus wacht het Russische proletariaat niet met de door van R. gewenschte politiek van den dag dat het de bourgeoisie-regeering heeft omvergeworpen, maar voert het deze politiek van den eersten dag der revolutie af, als een wapen der revolutionaire ontwikkeling zelf.

En daarom wil het, tot tijd en wijle dat de volkerenstrijd voor den algemeenen Euro-

peeschen klassenstrijd plaats maakt, den imperialistische vrede met de geweldigste reactionaire macht in Europa het Centrale imperialisme niet.”

Een regeering als die van Kerensky verbonden met de Entente moest den oorlog voortzetten en de arbeiders moesten die regeering steunen, zoo was het standpunt der Tribune in de eerste fase der Russische Revolutie!

Voortzetting van den oorlog van Rusland als lid der Entente tegen Duitsland!

Geen vrede met de Hohenzollern!

Maar thans wel vrede aan dezelfde Republiek van arbeiders en soldaten met Wilson en Lloyd George!

Thans nu Duitsland dreigt uit één te vallen in kleine Staatjes, en Clemenceau en de Fransche Ludendorfs dit aanwakkeren, thans in de Tribune geen woord over „de situatie van 1793“, over „den revolutionairen oorlog die Duitsland moet voeren.“ Voor Rusland onder Kerensky, mochten de arbeiders wel aarzelen, ook als „de bourgeoisie-regeering“ niet was „omvergeworpen“ om den oorlog, den imperialistische oorlog, voort te zetten!

Maar thans nu omgekeerd, een arbeidersbewind in Duitsland bestaat, wel zich niet bewust nog van zijn taak, met slechte leiders aan het hoofd, nu moet Duitsland zich onderwerpen aan het Engelsch-Amerikaansche kapitaal! De Tribune zwijgt over dezen wapenstilstandvoorwaarden! Ze steunt daardoor weer de Entente door niet tegen deze politiek der geassocieerden op te komen die eerst de Russische revolutie willen vermoorden om daarna de Duitse te verpletteren.

Het Congres van de S. D. P. (indrukken, beschouwing en verklaring).

I.

Koud, hol en gemier.

Koud door gebrek aan kameraadschap en fanatieken haat jegens niet-precies-op-de-letters af gelijk denkenden.

(Voorbeeld: de benepen en laag bij de grondse akte van beschuldiging door de Rotterdamers jegens Kretz);

Hol, door afwezigheid van iedere beschouwing van de algemeene politieke situatie, behalve wat verraad-litanien.

Gemier, tegen allen die zich niet met afgodische bewondering voor de buiten- en binnenlandsche politiek van de Lenin in duodecimo uitgave in zich dragen.

Oorspronkelijk had ik er alles opgezet om een bespreking van de Alg. Nederl. politieke situatie te verkrijgen en daarvoor „Ons Royement“ te laten uitschakelen; dit koste mij wel eenige ernstige moeite na de beneden ieder peil staande schreeuwbekeerij van „Lou“ (wat hém, tout comprendre c'est tout pardonner, niet is euvel te duiden door de kerei niet anders kan!), maar z'n Shylok contrakkie, waar wij schriftelijk zouden ver-